

Có phải em là âm thanh?

Cư sĩ Liên Hoa

Là một con người bình thường nhưng mang trái tim đầy nhạy cảm, buồn vui với những hoạt cảnh của đời sống, đôi khi mình là khán giả, cười vui hay đau khổ với những diễn biến trước mắt, tràn ngập trong tâm, có khi là những tiếng vỗ tay khen thưởng, tràn trề nụ cười vui, hả hê, khoái trá... nhưng có lúc nước mắt lại rơi đầy, lai láng như nước biển đại dương (?). Cũng nhiều khi lại trở thành diễn viên chính của bi kịch cuộc đời, nên càng thấm đậm trong các cõi hỉ nộ ái ố của đời sống.

*đường đi không có
đường về cũng không
ta chơi một kiếp long đong
buồn vui trên cõi ta bà quạnh hiu*

*giữa đời, ta bỗng chập chùng
trái tim hoá đá, sợ rơi cuộc đời
chao ôi, nước mắt từng rơi
mừng ơi, cũng lúc nụ cười trên môi*

*đi tìm trong gió trong mưa
cho con tim đỏ vẫn còn nhịp sinh
lỡ mai không ở ta bà
trả đời một trái tim hồng nguyện xưa....*

Với những chuyển biến của đời sống, của bao khổ cảnh xảy ra đối với rất nhiều người chung quanh, đây đó.. Tiếng vang lên, kêu cứu, âu lo, bồn loạn... hiện rõ trên từng gương mặt, trên đôi mắt xa xăm, trên đôi môi còn lời thì thầm... khổ quá...

Khổ là gốc rễ, là căn bản của kiếp nhân sinh, dù ai có muôn chối bỏ, che dấu, hay lảng tránh....nhưng qua đó, khổ lại chính là hạnh phúc mà con người có được để trực nhận, tư duy và chuyển hoá để thoát ra khỏi khổ, nếu không muốn bị nhận chìm.

May mắn, hạnh phúc thay, chúng ta có cái thân đầy đủ, có đủ sự sáng suốt, nhận thức rõ ràng, có tình cảm, có lý trí để suy tư, có những hạnh

phúc nhỏ nhoi nào đó, có cái tâm hồn biết xúc cảm, đó là cái đẹp hy hữu, hiếm có mà cuộc đời dành cho con người, của tình người.

Này bạn, nếu đi với, đi giữa cuộc đời, nhưng trái tim chúng ta bị *hoá đá, đông lạnh, vô cảm trước sự vô thường, biến loạn của chính tâm hồn, trái tim mình, thì làm sao chúng ta có thể có cảm thông, chia sẻ với người. Nếu nói đó là vọng tưởng, những đợt sóng lăn tăn của cái tâm sinh diệt, sao chúng ta lại hoài chạy theo để lãng tránh, để quán tưởng, không theo, chối bỏ.*

Tất cả mọi sự chạy trốn, không trực nhận, đối diện và dù là được che lấp bởi các mỹ từ nào đó, dù là đẹp, linh thiêng, kỳ diệu, bóng loáng, hào nhoáng, lương tâm v.v... cũng chỉ là cuộc chạy trốn một thực tại.

Và với tất cả sự vô tâm nếu khi chưa nhận thức được thực tại, khi chưa nhay vào Chân tâm... sẽ biến tâm hồn chúng ta vô cảm với những gì chung quanh, *thì đó lại là căn bệnh ung thư của tâm hồn sẽ hủy hoại tất cả những gì cao đẹp, hy sinh đầy ý nghĩa của con người, của tình người. Trái tim chúng ta hoá đá thì làm sao biết thương yêu, xúc cảm... dù là chúng ta có nói đến ngàn vạn lời thương, lời yêu, lời chia sẻ, cảm thông.*

« *Hoả diệm hoá hồng liên* » phải chăng chính là trái tim đã cháy tan những cái ngã, thắm nhuần cái đau, cái khổ, cái buốt nhói của các xúc cảm, các nội kết ... trong nội tâm đã hình thành nên con người và từ đó, con người, trong cái lò lửa rực trời thiêu đốt, để *biến trái tim trở thành đoá sen hồng.*

Là người con Phật, mang hạt giống của người Cha Đa Tình (*Đa tình thị Phật tâm*), Ngài đã vì yêu thương chúng sanh nên xuất hiện giữa cõi đời năm trước này, để chỉ rõ Chân tâm hay Tri kiến Phật và đạo Phật xuất hiện vì tình yêu con người, muôn loài... khi nhân loại còn đau khổ, thiếu may mắn, yên vui, hạnh phúc.

Trái tim của người con Phật do có một chút tư lương của giọt nước cam lộ của Pháp, đã tưới tắm qua bao năm tháng, của giờ phút hiện tại tạo cho trái tim hoá đá trở thành đoá sen hồng tươi vui, hạnh phúc, dẫn thân để đến và đi bên cạnh cuộc đời và dùng tất cả mọi âm thanh để đi vào cuộc đời ...

“ Các dĩ nhất thiết âm thanh hải. Phổ xuất vô tận diệu ngôn từ. Tận ư vị lai nhất thiết kiếp... » để tán dương, để cúng dường, để cùng nhau mở trái tim Phật trong tâm con người.

Đạo Phật mở ra phương tiện để có các pháp môn tùy theo « *khế cơ khế lý* » của con người mà thiết lập, nhưng đạo Phật vẫn nguyên thuần là đạo Phật, đạo của con người và vì con người mà có mặt và nuôi dưỡng tâm con người để trở thành con người bình thường đi vào cuộc đời.

Tất cả các cảnh giới đều bắt nguồn từ con người và ở tại chính trần gian đầy ô trược này. Và tất cả các pháp môn thực hành, đem đến sự an lạc, hạnh phúc thì không có pháp nào là không chứa đầy đủ cả « *tự lực và tha lực* », hay có « *cao hoặc thấp* » dù cho chúng ta có biện luận, cố đạt được lý giải để theo một phần nào cái biên kiến của mình.

Có người nói rằng "Khi con ốc trai ở biển muốn cho đời có viên ngọc trai vô giá, người ta đã banh vỏ trai ra và nhét vào trong mình nó một hạt cát và đập vỏ lại. Con trai vì sự sống còn, dù là đau đớn, quằn quại trong vết thương lòng và do đó, tự tiết ra một chất gì đó bao bọc lấy hạt cát, lâu ngày tạo thành viên ngọc trai quý, dâng tặng cuộc đời».

Do đó, có phải chăng ta bà chính là Cực lạc, bần nhơ là chất dưỡng tố để hoa sen nở thật đẹp giữa cuộc đời và đau khổ lại là chất xúc tác để con người vươn lên thành người, đến với nhau bằng sự cảm thông, chia sẻ, hy sinh, thương yêu !

Khi bạn chưa từng bị đau khổ sẽ không biết thế nào là hạnh phúc, chưa từng bao giờ bị đói cồn cào, mờ mắt... thì chúng ta khó có thể cảm thông thực sự trước cảnh đói run rẩy của người khác như thế nào. Sống đầy đủ, ấm êm trong nhung lụa, nhà cao cửa rộng... chúng ta khó có thể hiểu, cảm thông cảnh đói rét lầm than của con người., cũng như trong trái tim mình còn đầy nội kết, và còn luôn luôn nuông chiều nội kết đó từng ngày qua, thì chúng ta sẽ tự tiết ra một năng lượng không phải để hữu ích cho mình... nhưng là làm khổ mình và làm khổ người vì những hành động, trạng thái bất thường của mình, được dẫn dắt bởi nội tâm bất an, thiếu chia sẻ, bao dung.

Cuộc đời là tư tưởng « tình đa thiếu tướng... », là âm thanh, là những làn sóng, là vibration... mà mỗi người đều nương vào làn sóng để chứng minh về con người thật của mình.

Khi đọc lại bài thơ sau được viết đã lâu, lúc đi xem Chương trình nhạc Thính Phòng mấy năm về trước- sáng tác thật tầm thường như một cảm xúc ghi nhận... của đời thường.

Nhưng bỗng nhiên, khi đang đọc lần này, lại có nhiều xúc cảm dâng lên qua những biểu tượng của âm thanh, làm lộ diện những chân ngữ, chân ngôn, lời thật qua tình tự của Bồ tát Quán thế Âm trong phẩm Phổ Môn- *bồ Kinh mà tôi có duyên đọc tụng thường ngày*, hình như đã lâu lắm rồi, và gở ra được những mảnh đời qua " *Chân quán thanh tịnh quán. Quảng đại trí tuệ quán. Bi quán cập từ quán...* » .

Phải chăng cuộc đời cũng là tư tưởng, là quán tưởng, là làn sóng mà mọi người đều có quyền tự chọn lựa âm thanh, sóng từ của riêng mình, để những lời này, tâm tư này như "đám mây từ" xin được chia sẻ đến mọi người, *dù bạn có đồng ý hay không*, nhưng xin nhận nơi đây như một tấm lòng.....

Xin cảm ơn bạn.....

Ghi lại phút giây xúc động

19.07.2009

Khi tất cả ngọn đèn chung quanh chợt tắt
Trong vùng tối mờ mịt,
Ánh sáng nhỏ nhoi chiếu rọi chỗ em ngồi
Chỉ bấy nhiêu ánh sáng
Bao bọc lấy em
Tỏa ngời hơi sức
Ôi người con gái Việt Nam
Bên chiếc đàn piano
Đôi cánh cò trắng vươn mình trên phím đàn
Cho những giọt mưa rơi xuống
Cho gió thổi qua đây
Cho hồn nhạc chắp cánh bay cao
Cho trời xanh có những đám mây mong manh tơ lụa
Cho tiếng nói của âm thanh bùng bùng lên
Tạo thành muôn màu sắc
Em đang nói gì
Cánh hạc kia nói gì
Cả bầu trời đang nói gì
Ta bay theo, bay theo
Vườn đưa mình trong dải lụa trắng ngà
Ta thấy thân ta là cát bụi
Ta thấy từng dòng nhạc tuôn rơi
Đùa vui trên đôi môi em mọng
Óng ánh những giọt nước rơi
Chứa từng hơi nhạc
Vỡ tan trong mắt em
Ánh đèn bỗng bật sáng
Một mẫu hư vô còn tồn đọng lại. . .

Nghe tiếng đàn dương cầm
trong buổi tổ chức Nhạc Thính Phòng 2004

